

SALGÓTARJÁNI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
Érkezési dátum: 2015. SZEPTEMBER 07.	
Peldány: 1	Melléklet: 5 + 6 db
Az ügyirat száma: 1.K.27.057/2014/6	

Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
3100 Salgótarján, Pipishegy u. 1.
3101 Salgótarján, Pf. 33. útján

Alkotmánybíróság részére

Ügyszám (Kúria): Kfv.I.35.872/2014/5.

Ügyszám (Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság): 1.K.27.057/2014/6.

Tárgy: alkotmányjogi panasz

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 10/2894-0/2015.	
Érkezett: 2015. SZEPTEMBER 14.	
Peldány: 1	Kezelőiroda: RI
Melléklet: 5 + 2 X 3 db	

+ 1 bírósági aktus

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

igazolt jogi képviselője ezúton

szám alatt csatolt meghatalmazással

alkotmányjogi panaszt

nyújtok be a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság által Kfv.I.35.872/2014/5. számon meghozott ítélettel szemben az alábbi indokokra tekintettel az Alaptörvény 24.cikk (2) bekezdés d) pontja és az Abtv. 27.§-a alapján.

I. A tényállás rövid ismertetése

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nógrád Megyei Adóigazgatósága a 12/12/380034/4337. számú megbízólevéllel 2011. év vonatkozásában bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett személyi jövedelemadó és általános forgalmi adó adónemekben.

Az elsőfokú adóhatóság 8319245037 ügyszámon kiadományozott határozatát (F/2. szám alatt csatolva) a fellebbezése alapján eljáró NAV Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága a 3799190457 ügyszámon kiadományozott másodfokú határozatával (F/3. szám alatt csatolva) helybenhagyta.

a jogerős, másodfokú határozattal szemben keresetet terjesztett elő, amely alapján a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az 1.K.27.057/2014/6. szám alatti ítéletével (F/4. szám alatt csatolva) a másodfokú, jogerős határozatot az elsőfokú adóhatósági határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte és az elsőfokú adóhatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte.

Az ítélettel szemben a NAV Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, amelynek következtében a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a Kfv.I.35.872/2014/5. szám alatt kiadományozott ítéletével (F/5 szám alatt csatolva) a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által meghozott ítéletet hatályon kívül helyezte és keresetét elutasította.

II. A Kúria által elkövetett jogszabálysértés

A per során a felek között a vita abban állt, hogy az adóhatóság jogerős, keresettel megtámadott határozata megfelel-e a 2006/112 HÉA Irányelvnek, és annak tagállamokra is kötelező Európai Bíróság által adott értelmezésének.

A felperes álláspontja a per során következetesen az volt, hogy az alperes határozatában csak és kizárólag olyan körülményekre hivatkozott (a felperes beszállítója – a [REDACTED] – a vizsgált időszakban nem vallotta be a felperesnek kiállított számlák áfa tartalmát, azt nem fizette meg a központi költségvetésnek, társasági adóbevallási kötelezettségének sem tett eleget, a [REDACTED] iratait nem adta át az adóhatóság részére, alvállalkozót beazonosíthatóan, illetve munkát elvégző személyeket beazonosíthatóan nem nevezett meg, alkalmazottakat nem jelentett be, továbbá felperes nem tudta megmondani, hogy a beszállítója a fém lemezeket hol munkálta meg), amelyek nem minősülnek objektív körülményeknek.

A felperes mind a Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt folyt peres eljárásban, mind a Kúria előtt folyt felülvizsgálati eljárásban azzal érvelt, hogy az adóhatóság határozata ellentétes a 2006/112 HÉA Irányelvvel, valamint annak tagállamokra is kötelező Európai Bírósági értelmezésével.

Ezzel összefüggésben kiemelem, hogy az Európai Unió Működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 113. cikke értelmében az Európai Unió jogalkotási eljárások keretében a forgalmi adók harmonizálására rendelkezéseket fogad el.

Ebben a tárgykörben született a 2006/112 HÉA irányelv.

Az Európai Unió jogának értelmezésére az EUMSZ. 267. cikk a) és b) pontja alapján az Európai Bíróság jogosult.

Az EUMSZ 288. cikke kimondja, hogy az irányelv az elérendő célokat illetően minden címzett tagállamra kötelező.

Az Európai Bíróság a 106/77 számú, Simmenthal-ügyben kifejtette általános jelleggel, hogy a nemzeti bíróság köteles a hatáskörében a közösségi jog rendelkezéseit alkalmazni, azokat maradéktalanul érvényre juttatni.

Az Európai Bíróság a Van Gend & Loos ügyben (26/62 számú ügy) kimondta, hogy a Szerződéseknek – jelenleg az EUMSZ és az Európai Unióról szóló szerződés (a továbbiakban: EUSZ.) – közvetlen hatálya van és olyan egyéni jogokat keletkeztetnek, amelyeket a nemzeti bíróságoknak védelemben kell részesíteniük.

Az Európai Bíróság a 41/74 sz. Yvonne van Duyn-ügyben kimondta, hogy az irányelveknek vertikális közvetlen hatálya van, amelyekre a személyek a tagállami szervekkel szemben hivatkozhatnak.

Az Európai Bíróság a 106/89 számú, Marleasing-ügyben továbbfejlesztette a 14/83 számú, von Colson-ügyben kifejtetteket, és kimondta, hogy a tagállami jog alkalmazása során az értelmezésre hivatott nemzeti bíróságnak amennyire csak lehetséges az irányelv szövegének és céljának a fényében, az irányelv céljának elérése érdekében kell értelmeznie a nemzeti jogot.

Az Európai Bíróság a 135/77 számú, Bosch-II ügyben kifejtette, hogy az Európai Bíróság ítéletének rendelkező része és az ítélet indokolása is köti a tagállamokat.

A felperes álláspontja szerint a 2006/112 HÉA Irányelvnek az Európai Bíróság által a C-80/11 és C-142/11. számú Mahagében és Dávid egyesített ügyekben, a C-324/11. számú Tóth kontra NAV ügyben,

a C-444/12. számú, Hardimpex Kft. kontra NAV-ügyben, a C-643/11. sz. LVK-56-ügyben, valamint a C-285/11. számú Bonik-ügyben hozott ítéletekben kifejtett értelmezése irányadó volt a jelen ügyben is, amely értelmezésekkel szembehelyezkedett az alperes határozatában foglalt érvelés jelentős része.

Voltak azonban a felperes szerint olyan körülmények az alperesi határozatban, amelyek kapcsán el kellett azt dönteni a bírósági eljárás során (tekintettel arra, hogy azoknak az objektív, ill. nem objektív jellegét még az Európai Bíróság nem állapította meg egyetlen korábbi ítéletében sem), hogy azok objektívnek minősülnek, avagy sem. Ilyen körülménynek számított az, hogy felperes az „ellenőrzés hatására számlázta továbbá a bejövő számláit” (ld. jogerős NAV határozat 7. oldal), avagy az, hogy a számlakiállító társaság iratanyaga nem volt áttekinthető az adóhatóság által, avagy az, hogy a felperes nem tudott nyilatkozni arról, hogy a számlakiállító [REDACTED] hova szállította el a fémlemezeket, amiket a számlák szerint megmunkált.

Kiemelem, hogy a többi adóhatóság által hivatkozott évről (a felperes beszállítója – a [REDACTED] – a vizsgált időszakban nem vallotta be a felperesnek kiállított számlák áfa tartalmát, azt nem fizette meg a központi költségvetésnek, társasági adóbevallási kötelezettségének sem tett eleget, alvállalkozót beazonosíthatóan, illetve munkát elvégző személyeket beazonosíthatóan nem nevezett meg, alkalmazottakat nem jelentett be) az Európai Bíróság már kimondta az általam a jelen beadványomban és a Kúriai tárgyaláson is hivatkozott ítéletekben azt, hogy azok nem minősülnek objektívnek.

Ezen körülmények között kezdeményezte felperes a Kúriai eljárás során a Pp. 155/A.§-a alapján az Európai Bíróság előzetes döntéshozatalának kezdeményezését annak megállapítása érdekében, hogy lehet-e akként értelmezni a HÉA Irányelvet, hogy annak megfelel-e az adóhatósági határozat és a korábban még nem minősített körülmények objektívnek minősülnek-e, avagy sem.

A Kúria azonban az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését mellőzte és meghozta a csatolt ítéletét. Álláspontja szerint (ld. ítélet 7. oldala) „*az adóhatóság az adólevonási jog korlátozását arra alapította, hogy a számlában feltüntetett felek között a gazdasági esemény nem történt meg. Márpedig ilyen esemény hiányában a felperesi tudattartalom nem vizsgálható.*”

Felhívom a T. Alkotmánybíróság figyelmét ezen Kúriai állásponttal összefüggésben az alábbiakra.

A **C-643/11. számú LVK-56-ügy** tényállása a következő volt (ld. ítélet 22-25. pontja).

A számlabefogadó LVK nevű társaság terméket szerzett be a bejövő számlái alapján a REYA és a SITI GRUP nevű társaságoktól. Az adóhatóság keresztellenőrzést végzett a beszállítóknál, akik iratanyagot nem bocsátottak az adóhatóság rendelkezésére. Ebből következően az adóhatóság megállapította, hogy nem állapítható meg, hogy a kiszámlázott értékesítések ténylegesen megvalósultak, ami miatt a számlabefogadó adólevonási jogát megtagadta.

Az Európai Bíróság az ítéletében kimondta, hogy a HÉA Irányelv vonatkozó szakaszait úgy kell értelmezni, hogy „*az adósemlegesség, a jogbiztonság és az egyenlő bánásmód elvével nem ellentétes az, ha valós, adóköteles ügylet hiánya miatt a számla címzettjével szemben megtagadják az előzetesen felszámított hozzáadottérték-adó levonásához való jogot, noha az e számla kibocsátójának címzett adóellenőrzési határozatban nem helyesbítették az utóbbi által bevallott hozzáadottérték-adót. Ha azonban azt állítják, hogy ez az ügylet az e számlakibocsátó által vagy a levonási jog alátámasztására hivatkozott ügyletet megelőzően elkövetett adócsalásokra vagy szabálytalanságokra tekintettel ténylegesen nem valósult meg, bizonyítani kell – objektív körülmények alapján, és anélkül, hogy a számla címzettjét olyan ellenőrzésre köteleznék, amely nem is a feladata –, hogy e címzett tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy az említett ügylet hozzáadottértékadó-csalás részét képezi, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.*”

Kiemelem, hogy a munkák elvégzését objektíve bizonyítják a per során a felperes által becsatolt fényképek, a felperes megrendelőjének és annak további megrendelőinek teljesítés igazolásai, a munkavégzést követő banki átutalások és a felperes által kiállított teljesítés igazolások.

Ebből következően álláspontom szerint alapvetően téves és az irányadó 2006/112 HÉA Irányelvvel ellentétes a Kúria megállapítása.

Ugyanakkor – tekintettel arra, hogy a jelen beadvány elbírálása kapcsán az Alkotmánybíróság nem a Kúria által meghozott döntés jogszerűségét felülvizsgáló bíróságként jár el – az alábbiakban kívánom megvilágítani a Kúria ítéletének alaptörvény-ellenességét (Abtv. 27.§.)

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 8.§(1) bekezdése fejti ki az Alaptörvényben megtalálható, általam az imént idézett tisztességes eljáráshoz való jogot akkor, amikor kimondja, hogy senki sem vonható el törvényes bírójától.

Az Európai Unió Működéséről szóló szerződés 267. cikke az alábbiakat tartalmazza:

Az Európai Unió Bírósága hatáskörrel rendelkezik előzetes döntés meghozatalára a következő kérdésekben:

a) a Szerződések értelmezése;

b) az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok jogi aktusainak érvényessége és értelmezése;

Ha egy tagállam bírósága előtt ilyen kérdés merül fel, és ez a bíróság úgy itéli meg, hogy ítélete meghozatalához szükség van a kérdés eldöntésére, kérheti az Európai Unió Bíróságát, hogy hozzon ebben a kérdésben döntést.

Ha egy tagállam olyan bírósága előtt folyamatban lévő ügyben merül fel ilyen kérdés, amelynek határozatai ellen a nemzeti jog értelmében nincs jogorvoslati lehetőség, e bíróság köteles az Európai Unió Bíróságához fordulni.

Az 1/2009. (VI.24.) PK-KK közös véleményben a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy az Európai Bíróság által a C-210/06. számú Cartesio-ügyben hozott ítéletre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróságot kell annak a fórumnak tekinteni, amelyet az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének kötelezettsége terhel.

Az Európai Bíróság a 283/81 számú, CILFIT-ügyben hozott ítéletében az alábbiakat mondta ki:

A következő esetekben van lehetősége annak a fórumnak, amelynek kötelező az előzetes döntéshozatali kezdeményeznie az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésétől eltekinteni (jelen esetben tehát a Kúriának ekkor lett volna lehetősége eltekinteni az előzetes döntéshozatal kezdeményezésétől):

Az első eset az, ha a feltett kérdés kapcsán bármilyen értelmezés is születne, annak a jogvita eldöntésére nem lenne hatása. Abban az esetben azonban, ha a végső fokon eljáró nemzeti bírók arra a következtetésre jutnak, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita eldöntése érdekében uniós jogszabályt

kell alkalmazniuk, kötelesek az Európai Bíróságnak minden azzal kapcsolatos értelmezési kérdést előterjeszteni (CILFIT-ügy 11. pont.). Jelen ügyben felteendő kérdés(ek) álláspontom szerint releváns(ak) az ügyet érintően a jogvita eldöntése szempontjából, így álláspontom szerint a jelen ügyben ezen előzetes döntéshozatali eljárást mellőző eset nem volt megállapítható.

A második eset az, ha az érintett kérdést illetően az Európai Bíróságnak kialakult joggyakorlata van. Ezen a ponton emelem ki azt, hogy az általam szorgalmazott kérdés kapcsán (a nevezett körülmények, amelyeket felperes minősíteni szeretett volna, objektíveknek minősülnek-e, avagy sem) nincs kialakult joggyakorlata az Európai Bíróságnak, tehát álláspontom szerint ezen előzetes döntéshozatali eljárást mellőző eset sem állapítható meg. Amennyiben azonban a kialakult joggyakorlatát az Európai Bíróságnak áttekinti a T. Alkotmánybíróság – különösen az általam hivatkozott ítéleteire is figyelemmel –, akkor azt kell álláspontom szerint megállapítania, hogy a Kúria döntésével ellentétes az Európai Bíróság gyakorlata.

Ezen a ponton emelem ki továbbá azt is, hogy a Kúria által hivatkozott C-18/13 számú Maks Pen-ügyben hozott ítélet során a következőket mondta ki.

„A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy azzal ellenétes, hogy az adóalany a szolgáltató által kibocsátott számlákon szereplő hozzáadottérték-adót levonja, ha a szolgáltatás teljesítése ellenére kitűnik, hogy azt ténylegesen nem e szolgáltató vagy alvállalkozója teljesítette, mivel többek között az utóbbiak nem rendelkeztek a szükséges munkaerővel, tárgyi eszközökkel és vagyonnal, hogy a szolgáltatásnyújtásuk tényleges teljesítésének költségeit nem tüntették fel a könyvelésükben, vagy hogy a szolgáltató nevében bizonyos dokumentumokat aláíró személyek kiállítói minősége tévesnek bizonyult, azon kettős feltétel mellett, hogy az ilyen tények csalárd magatartást valósítanak meg, és az adóhatóságok által közölt objektív tényezőkre tekintettel megállapításra kerül, hogy az adóalany tudta vagy tudnia kellett volna, hogy a levonási jog megalapozására felhozott ügylettel ilyen adócsalásban vesz részt, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.”

Vagyis álláspontom szerint éppen a Kúria által hivatkozott Európai Bírósági ítélet szerint is csak abban az esetben tagadható meg felperestől a levonásba helyezett áfa levonása, ha az adóhatóság objektív bizonyítékokkal bizonyította azt, hogy [REDACTED] tudta, vagy tudnia kellett volna, hogy adókiírázásban vesz részt, feltéve, hogy egyáltalán kitűnt a szolgáltatás nyújtása során az, hogy nem a felek között megy végbe a gazdasági esemény (amely a peres eljárás során felperes által is becsatolásra került fényképekkel bizonyítottan megtörtént).

A Kúria által hivatkozott ügyben sem minősítette azt a kérdést az Európai Bíróság, hogy a számlakiállító társaság iratanyagának a teljes hiánya, illetve az a kérdés, hogy a felperes nem tudta megmondani az eljárás során, hogy a számlakiállító társaság hol végezte a fémmegmunkálást el, objektívnak tekinthető-e, avagy sem. Ezért úgy gondolom, hogy téves azon Kúriai megállapítás, amely szerint levezethető az Európai Bíróság gyakorlatából az, hogy az irányelvet a felperes terhére lehet értékelni (különös tekintettel arra, hogy ennek az a kulcskérdése, hogy az eddigi ügyek során fel nem merült körülmények, amelyek a jelen ügyben felmerültek – elszállításra került a számlabefogadótól a megmunkálendő anyag, de a számlabefogadó nem tudta okiratokkal igazolni és pontosan megmondani, hogy hová, majd az anyagot a számlakiállító megmunkálva hozta vissza és adta át a számlabefogadónak, továbbá a számlakiállító társaság iratanyaga áttekinthetetlen volt – objektív körülmények-e, avagy sem).

Kiemelem, hogy a Kúria az ítéletében nem állapította meg azt, hogy miből kellett kitűnjön a felperesnek a számlák befogadásakor, hogy nem a számlakiállító társaság végzi el a munkát (mert a munkavégző személyek nem voltak a bejelentett alkalmazottai a társaságnak).

A harmadik eset az, ha a nemzeti bíró számára az uniós jog helyes alkalmazása olyan nyilvánvaló, hogy minden ésszerű kétséget kizár a felvetett kérdés megoldásának módjáról (ún. acte clair). Ezen formula gyakorlati alkalmazhatósága azonban rendkívül kérdéses, ugyanis csak akkor dönthet így egy nemzeti bíró, ha meggyőződött arról, hogy a kérdés eldöntése valamennyi tagállam bírósága

számára is nyilvánvaló, figyelembe véve a különböző nyelvi változatokat (ld. Osztovits András: EU-jog 329-330. oldal, 2012. évi kiadás).

Álláspontom szerint tehát a Kúriának kötelessége lett volna az előzetes döntéshozatali indítványnak helyt adni és az Európai Bíróságot megkeresni. Azáltal, hogy ezen kötelezettségének a Kúria nem tett eleget, megsértette [REDACTED] a törvényes bíróhoz való, fentiekben részletezett jogát, ezáltal megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogát.

Kiemelem továbbá, hogy a C-444/12 számú Hardimpex-ügyben az Európai Bíróság foglalt állást abban a kérdésben, hogy az adóhatóság által hivatkozott körülmények alapján nem tagadható meg az adólevonási jog, vagyis az adóhatóság által hivatkozott körülmények nem objektívek (ld. ítélet 30. pontja). Ezzel összefüggésben hivatkozom a C-285/11. számú Bonik-ügyben hozott ítélet 45. pontjára.

Felhívom továbbá a T. Alkotmánybíróság figyelmét arra is, hogy a C-324/11 számú, Tóth-ügyben éppen az előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményező Legfelsőbb Bíróság tette fel azt a kérdést (ld. ítélet 21. pont 3. kérdés), hogy a munkavállalók számlakiállítóval fennállt jogviszonya számlabefogadó általi nem ellenőrzése tekinthető-e objektívnek, avagy sem.

A kérdésre az Európai Bíróság az ítélet 45. pontjában válaszolt, amikor a jogviszonyok számlabefogadó általi nem ellenőrzéséről megállapította, hogy nem minősül objektív bizonyítéknak.

Felhívom továbbá a T. Alkotmánybíróság figyelmét az alábbi jogesetekre.

A Német Szövetségi Alkotmánybíróság az 1.BvR 230/09. sz. határozatában kimondta, hogy „... A törvényes bíró elvonását jelenti, ha egy nemzeti bíróság a Bíróságnak az EK 234. cikk szerinti előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére vonatkozó kötelezettségének nem tesz eleget. (vö. SzABH 73. 339. old., 366. és következő old., 82. old., 159. old. 192. és következő oldalak)”

„A közösségi jogi előírások értelmezésének tisztázására szolgáló, az EK 234. cikke szerinti előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére vonatkozó kötelezettséget az alkotmányt sértő módon kezeli, ha egy legfelsőbb fokon döntő bíróság az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését a közösségi jogi kérdés – álláspontja szerint fennálló – jelentősége ellenére sem veszi egyáltalán fontolóra, hogy neki magának is kétséges a kérdés helyes megválaszolása. Ugyanez érvényes azokban az esetekben is, melyekben a legfelsőbb fokon döntő bíróság döntésében tudatosan eltér a Bíróság jelentős közösségi jogi kérdésekben kialakított joggyakorlatától, és ennek ellenére nem fordul, vagy nem fordul ismétlenül a Bírósághoz (tudatos eltérés a Bíróság joggyakorlatától kezdeményezési készség nélkül; vö. SzABH 75, 223. old., 245. old., 159. old., 195. old.)”

Abban az esetben, ha egy tagállami legfelsőbb fokon eljáró bíróság nem tesz eleget az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére vonatkozó kötelezettségének, avagy amennyiben a bírói, illetve közigazgatási szervek uniós joggal ellentétes gyakorlatot alakítanak ki, a tagállammal szemben kötelezettségzegési eljárás indítható, illetve az adott tagállam kártérítési felelőssége is megállapítható (ld. C-6 és 9/90 sz. Francovich-ügyben, a C-22401 sz. Köbler-ügyben, hozott ítéletet, illetve a az EUMSZ. 258-260. cikkeit).

Az Osztrák Alkotmánybíróság is megerősítette a B 2300/95-18 számú ügyben hozott döntésében a német Alkotmánybíróság döntését:

„Amennyiben egy belső állami szerv az EKSz 177. cikkének (3) bekezdésében foglalt rendelkezés ellenére nem terjesztene fel egy a közösségi jog értelmezésével kapcsolatos előterjesztendő kérdést az Európai Bíróságnak, úgy ez a belső állami szerv megsértené a törvényes hatásköri rendet, amelyhez márpedig az EKSz. 177. cikke is tartozik, és ezzel a felektől az előtte folyamatban lévő ügyben érintett felektől megvonná a törvényes bírót annyiban, amennyiben nem az Európai Bíróság eldhatna meg egy az ő döntési jogkörébe tartozó kérdést.

Egy ilyen jellegű hibát az Alkotmánybíróságnak figyelembe kellene vennie, mivel az által a törvényes hatásköri rend sérülne, ami az Alkotmánybíróság ítélkezési gyakorlata alapján az Alkotmány 83. cikke (2) bekezdésének megsértését eredményezné."

Az Emberi Jogok Európai Bírósága a 3989/07., 38353/07 számon az Uklens de Schooten és Rezabek kontra Belgium ügyben, valamint az 54193/07. számon a Claus és Heike Herma kontra Németország ügyben hozott ítéleteiben, illetve a 43454/98 számon a Lambert Bakker kontra Ausztria ügyben megerősítette, hogy az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének elutasítása, amennyiben önkényesnek mutatkozik, sérti az eljárás tisztességét.

Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerint a törvény előtt mindenki egyenlő.

Az Európai Bíróság foglalt állást a Mahagében és Dávid egyesített ügyekben hozott ítéletében, illetve a Tóth kontra NAV ügyben, a Hardimpex kontra NAV ügyben, továbbá a Bonik-ügyben és az LVK-56 – ügyben a tekintetben, hogy az érintett ügyekben felhozott adóhatósági érvek, objektívnek minősülnek-e, avagy sem.

Jelen ügyben a felperes szintén azt kérte a Kúriától, hogy kezdeményezze az előzetes döntéshozatali eljárást olyan, az adóhatóság által hivatkozott körülmények kapcsán, amelyekről még az Európai Bíróság nem foglalt állást azok objektivitása kapcsán.

Álláspontom szerint a Kúria eljárása sértette az indítványozó [REDACTED] törvény előtti egyenlőséghez való jogát is, tekintettel arra, hogy a fentebb felsorolt ügyekben érintett személyek indítványainak helyt adott, míg [REDACTED] szintén releváns és még az Európai Bíróság által meg nem ítélt körülmények kapcsán ezzel ellentétesen járt el.

III. Összegzés

Álláspontom szerint tehát a Kúria megsértette [REDACTED] tisztességes eljáráshoz való jogát és megfosztotta őt a törvényes bírójától akkor, amikor – bár kötelező lett volna – nem kezdeményezte [REDACTED] mint felperes indítványára sem az Európai Bíróság előzetes döntéshozatali eljárását. Ezzel megsértette a törvény előtti egyenlőséghez való jogát is [REDACTED] a Kúria. A Kúria egyrészt így – álláspontom szerint – ellentétes döntést hozott az Európai Bíróság Kúriára is kötelező joggyakorlatával, másrészt pedig elvonta annak lehetőségét, hogy az Európai Bíróság újabb, eddig nem minősített körülmények objektivitásáról dönthessen, vagyis éppen a Német Szövetségi Alkotmánybíróság az 1.BvR 230/09. sz. határozatában említett tiltott módon, tudatosan eltért az Európai Bíróság joggyakorlatától kezdeményezési készség nélkül.

Erre tekintettel kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és a (3) bekezdés b) pontja alapján semmisítse meg a Kúria döntését.

IV. Tájékoztatások

Tájékoztatam a T. Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria ítéletét [REDACTED] jogi képviselője 2015. augusztus 06-án vett át postai úton.

Tájékoztatam továbbá a T. Alkotmánybíróságot, hogy az adataim nyilvános kezeléséhez és az indítványom nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

Tájékoztatam a T. Alkotmánybíróságot, hogy jogorvoslati eljárás (perújítás, jogorvoslat a törvényesség érdekében) nincs folyamatban.

Mellékletek:

- F/1: meghatalmazás
- F/2: elsőfokú adóhatósági határozat (8319245037)
- F/3: másodfokú, jogerős adóhatósági határozat (3799190457)
- F/4: Salgótarjáni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítélete (1.K.27.057/2014/6.)
- F/5: Kúria ítélete (Kfv.I.35.872/2014/5.)